

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 8 (13) • 7 Martie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne cinstim părinții!

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Dumnezeu dorește foarte tare ca părinții să fie cinstiți de copiii lor. Pe copiii care-și cinstesc părinții, Dumnezeu îi răsplătește cu mari daruri și cu multe bunătăți, în schimb, pe cei care încalcă această lege, îi pedepsește cu necazuri mari și cu rele multe.”

Viata Bisericii

Ce este „săptămâna albă” și ce alimente putem consuma în această perioadă

Cătălin Acasandrei | Doxologia.ro

Înainte de începerea Postului Mare sau „al Păresimilor”, Biserica a rânduit o perioadă de trecere numită în popor săptămâna albă, a brânzei ori a untului.

În această perioadă nu se mai consumă carne (a nu se confunda, deci, cu harți), iar în zilele de miercuri și vineri se face dezlegare la ouă, lapte, brânză și pește. Săptămâna albă are, de asemenea, și un sens profund pedagogic.

Pe de o parte, această perioadă îl întărește din punct de vedere duhovnicesc, pe credincios, pentru zilele de post care urmează, fie prin cântările de la strană, fie prin ansamblul rânduielilor liturgice specifice acestei săptămâni. Important de menționat este faptul că, din ziua de miercuri a săptămânii albe și până în miercuria Săptămânii Mari se rostește rugăciunea Sfântului Efrem Sirul – „Doamne și Stăpânul vieții mele”, însoțită de metanii” – o altă formă de familiarizare cu nevoia pe care o vom săvârși de-a lungul întregului post.

Pe de altă parte, înțelegem aceste dezlegări și ca pe o pregătire fizică sau trupească a creștinilor pentru postul care va veni. Îngrijindu-se de cele ale trupului, Biserica îi obișnuiește pe credincioși cu practica postirii (prin

abținerea de la consumul de carne), permițându-le, totuși, să se întărească pentru cele 40 de zile în care se vor osteni, cu produse din lapte, ouă și pește. Albul acestor alimente simbolizează haina luminoasă a postului pe care urmează să-l începem.

Săptămâna albă ne mai amintește și de viețuirea primilor oameni în Rai, unde ei nu consumau carne. Consumul cărnii și al sângelui începe în neamul omenesc abia după momentul căderii în păcat. De aceea, aceste șapte zile sunt și un chip al înălțării, al întoarcerii noastre la starea cea dintâi și în Împărăția Cerurilor.

O altă particularitate a acestei perioade este și faptul că, în zilele de **miercuri și vineri nu se săvârșește Sfânta Liturghie**, fiind zile aliturgice.

Mamă și copil, pictură de Nicolae Grigorescu

Chipul tău, mamă

de Grigore Vieru

Chipul tău, mamă,
Ca o mie
De privighetori rănite,
Ochii tăi
În care s-au întâmplat
Toate
Câte se pot întâmpla
Pe lume!
Lacrima ta:
Diamant ce taie-n două
Oglinda zilei.
Nedespărțită de cer
Ca apa de uscat,
Locuiești o casă
Cu două ferestre:
Una ce dă spre viață,
Alta cu fața spre moarte,
La fel de limpezi amândouă.
O, mamă,
Spre mine mâinile-ți întinde:
Spre cel
Care cu dor te-așteaptă,
Și ție apropiindu-mă,
Apropie-mă liniștii ce ești.
Acum și-ntotdeauna.

Pe urmele sfinților

Mama care și-a dorit fiul Sfânt – o alegere între moarte și Viață

Nicolae Pintilie | Doxologia.ro

Parenting-ul a devenit un cuvânt la modă. Este pe buzele tuturor, transformat într-o adevărată știință, cu specialități, cercetare, manuale, cursuri și conferințe, metode și practici. Toate, în final ne învață cum să fim mai buni părinți.

Ce ne dorim de la copiii noștri? Vrem să fie primii la școală, să treacă ușor peste refuzuri, respingeri sau greutăți, să devină un fel de supereroi, care să facă în plus tot felul de lucruri față de ceea ce făceam noi la vârsta lor. Ne dorim să-i învățăm ce este onestitatea, bunul simț, disciplina, respectarea cuvântului dat, punctualitatea, ambiția, perseverența, colegialitatea, loialitatea, toleranța, bunătatea, speranța, încrederea...

Mai mult, cu toții ne dorim să ajungă „oameni mari”, să aibă o carieră de succes și să nu ducă grija zilei de mâine, așa cum am dus-o noi. Ne recunoaștem în tablou?

„Ce femei admirabile sunt la creștini!”

Într-o vreme în care toată forța și toată energia părinților se concentrează pe educația copiilor și pe viitorul lor, prea puțini dintre noi ne mai gândim și la creșterea spirituală. Cu gânduri de bine, îi vedem peste ani „oameni la casa lor”. Este normal să fie așa. Dar, câți dintre noi, părinții de astăzi, ne mai dorim ca măcar unul dintre copiii noștri să fie cinstiți ca sfinți ai Bisericii? Să știm că din toate defectele noastre s-a născut un om care a dobândit Împărăția lui Dumnezeu și de acolo a devenit mijlocitor și ajutor pentru întreaga lume? Să fie doar o utopie?...

Istoria Bisericii ne demonstrează că nu. Au existat și credem că încă mai există **exemple de părinți care și-au dorit și au purtat copiii pe cărarea sfințeniei**. Elogiul mamei creștine, sintetizat în spusele retorului și

profesorului păgân **Libarius** – „Ce femei admirabile sunt la creștini!” – a fost confirmat de mame de sfinți și femei creștine. Cele două **Macrine**, bunica și sora Sfântului Vasile cel Mare, **Emilia**, mama Sfântului Vasile, **Nona**, mama Sfântului Grigorie Teologul, **Monica**, mama Fericitului Augustin, acestea sunt doar câteva exemple.

„Fiul meu, mai rabdă puțin, ca să ajungi și fiu al Tatălui Celui din Ceruri”

Pomenirea celor 40 de mucenici din Sebasteia Armeniei, la început de primăvară, ne aduce în față **icoana unei astfel de mame**. A unui suflet care a ales Viața în Împărăția lui Dumnezeu pentru fiul ei, dimpreună martir creștin în rândul tinerilor soldați romani.

Istoria a zugrăvit jertfa acestor tineri trăitori în secolul al IV-lea. Sfântul Vasile cel Mare, în Omilia a XIX-a, Sfântul Grigorie de Nyssa, Sfântul Efreem Sirul și istoricul Sozomen confirmă actul martiric al celor 40 de mucenici din Armenia. Soldați ai unei legiuni romane, tinerii creștini au refuzat să participe la ritualurile păgâne oficiate în cinstea împăratului care era cinstit drept zeu în panteonul roman. „Dar nelăsându-se înduplecați să jertfească idolilor, mai întâi au fost loviți cu pietre peste față și peste gură. Apoi au fost osândiți, în vreme de iarnă, să petreacă toată noaptea în mijlocul unui lac, care se găsea în apropierea Sevastiei. Iar când s-a făcut ziua, li s-au frânt fluierile picioarelor și așa au luat cununile muceniciei”, arată actul martiric.

După zdrobirea fluierelor picioarelor, unul dintre ei, care se pare că era cel mai tânăr, mai sufla încă. Trupurile celorlalți 39 au fost încărcate într-o căruță, cu scopul de a fi arse și date țărânei. **Meliton**, al patruzecilea mucenic care încă mai trăia, a fost lăsat deoparte,

cu gândul că se va însănătoși și se va lepăda de Hristos.

Șansa lui de a câștiga Împărăția lui Dumnezeu și cununa muceniciei a fost, în acest context, tocmai **mama sa**. Nu plecase de lângă lac toată noaptea. **Suflet de mamă sfântă!** Se gândise probabil ca nu cumva tinerețea lui Meliton și dragostea de viață să-i insuflă, în cele din urmă, teamă și să se arate nevrednic de ceata mucenicilor. „Fiul meu preadulce, mai rabdă puțin, ca să ajungi cu adevărat și fiu al Tatălui Celui din Ceruri. Nu te înfricoșezi de chinuri, căci, iată, Hristos Dumnezeu îți stă ție într-ajutor. Nu vei mai întâlni mai departe nicio neplăcere, nicio durere; toate acelea au trecut, pe toate le-ai învins cu vitejia ta; după acestea va fi numai bucurie, desfătare, odihnă și veselie, din care te vei împărtăși împărțind împreună cu Hristos și vei fi rugător pe lângă Dânsul, pentru mine, mama ta”, descrie un dialog Sfântul Nicolae Velimirovici în *Proloagele* sale.

Neținând seama că este femeie slabă și înăbușindu-și în suflet toată durerea de mamă, a luat pe fiul ei pe umeri și a pornit cu el după căruțele cu trupurile sfinților. O icoană a întregii Ortodoxii! A renunțării la ce avea mai scump, la lumina ochilor și la nădejdea bătrâneții! O mamă purtându-și în spate tânărul fiu, fost soldat roman, rănit și însângerat... nu spre spital sau acasă, unde să-i oblojească rănilor, ci spre moartea mucenică, adică spre Viață! „Dar, în timp ce-l purta astfel pe umere, acesta și-a dat și el duhul. Și atunci mama, simțindu-se eliberată de griji, s-a bucurat mult pentru sfârșitul fiului ei. Și ducând trupul neinsuflețit al iubitului ei fiu până la locul unde se găseau trupurile sfinților, l-a pus deasupra lor și l-a numărat cu toate celelalte, pentru ca nici măcar trupul, al cărui suflet pornise să se numere laolaltă cu sufletele celorlalți, să nu se deosebească de trupurile lor. Iar slujitorii aceia ai vrăjmașului, aprinzând un foc mare, au ars trupurile sfinților. Apoi, pentru ca nu cumva creștinii să poată lua moaștele lor, le-au aruncat în râu”.

O sfântă mamă! O mamă care a ales Viața pentru fiul ei, deși în logica zilei de astăzi am alerga spre viața pământească. Aici trebuie căutată granița dintre sfințenie și cotidian, spune Sfântul Efreem Sirul. Dacă sinaxarul bizantin nu a păstrat numele mamei ce și-a dorit fiul Sfânt, tradiția siriană iacobită o amintește drept **Sfânta Areta**, protectoarea nașterilor – icoanele ei fiind prezente în mănăstirile iacobite.

Este această mamă un model pentru părinții de astăzi? Greu de răspuns... E o lumină însă, o lumânare în istorie, la care să știm să ne întoarcem cu gândul că există și un **alt tip de parenting – unul orientat spre Viață!**